

El joc de les pistes

Quan va començar la primavera, a l'escola del barri van decidir fer una fira petita al pati. No una fira de comprar coses, sinó una fira de jocs inventats pels nens i les nenes de cada classe.

A la classe de la Nora, tothom parlava alhora.

—Podem fer una cursa! —va dir en Jan.

—Un laberint! —va dir la Mai.

—Un concurs de salts! —va cridar en Biel, que ja estava saltant abans que ningú digués que sí.

L'Amina, que sempre observava abans de parlar, va aixecar la mà.

—Si fem una cursa o un concurs de salts, no hi podem jugar tots igual.

Tothom es va quedar un moment en silenci.

Llavors la Nora va mirar la seva amiga Lia, que anava amb cadira de rodes i estava fent girar un llapis entre els dits com si fos un petit molinet.

—És veritat —va dir la Nora—. I nosaltres volem un joc on pugui participar tothom.

La Lia va somriure.

—A mi m'encanten els jocs de pistes.

Els ulls de la classe es van encendre de cop.

—Un joc de pistes! —van repetir uns quants.

En Pau, que portava dos audiòfons de color blau i era boníssim trobant detalls que als altres se'ls escapaven, va afegir:

—Podem fer pistes de diferents tipus. Algunes per llegir, algunes per escoltar, algunes per mirar bé...

—I algunes per tocar! —va dir la Mai, emocionada—. Com textures!

La mestra, que escoltava des de la pissarra amb un somriure d'aquells que volen dir "això promet", va dir:

—Això sí que sona com una idea de classe. Si voleu, us ajudo a organitzar-la.

Durant tota la setmana, van treballar com una petita colla d'inventors. Van decidir que el joc es diria La capsa de les pistes de colors, perquè cada pista estaria marcada amb un color diferent i es podria resoldre d'una manera diferent.

La pista verda seria una imatge amb detalls amagats.

La blava seria un àudio curt gravat amb una tauleta.

La groga seria una endevinalla escrita amb lletra gran i també amb pictogrames.

La vermella tindria formes per tocar dins d'una bossa de tela.

La lila portaria algunes paraules en llengua de signes dibuixades, perquè a classe feia mesos que n'aprenien unes quantes i a la Sara li encantava practicar-les.

—Això és molt maco —va dir en Jan, enganxant una fletxa al cartó—. Però... i si la gent no sap com començar?

—Podem posar un cartell amb instruccions clares —va dir l'Amina—. Curtes i amb dibuixos.

—I amb una persona al principi per explicar-ho —va dir la Nora.

—Jo hi puc ser una estona —va dir la Lia—. I si el recorregut del pati passa per la rampa, millor.

—No "si passa" —va dir en Pau—. Ha de passar-hi. Si no, ho canviem.

La Lia se'l va mirar i va fer un petit cop amb la mà al reposabraços, com quan algú diu exactament allò que tocava.

El dia de la fira va arribar amb un sol brillant i una mica de vent que feia voleiar les cintes de colors. Al pati hi havia paradetes amb jocs de punteria, contes, dibuix i construccions. La classe de la Nora havia decorat la seva taula amb cercles de paper i una capsa gran pintada com un arc de Sant Martí.

Al cartell hi deia, amb lletres ben grosses i dibuixos al costat: Tria una pista. Resol-la en equip. Busca la següent.

La primera a provar el joc va ser la classe dels petits. Un nen va agafar la pista blava, la va apropar massa a l'orella i no se sentia res.

—No va! —va dir.

En Pau es va acostar.

—Espera, li has de donar aquí —va dir, assenyalant el botó—. I si vols, també tens aquest full amb què diu l'àudio.

—Ah! —va fer el nen—. Puc fer les dues coses?

—Sí, clar —va dir en Pau—. El joc va d'això.

Una nena va triar la pista vermella i va ficar la mà dins la bossa de tela.

—Noto una cosa punxeguda... no, espera... és una estrella! —va dir tota contenta.

La Lia, des del costat, li va preguntar:

—Quantes puntes té?

La nena va tornar a tocar-la, concentrada.

—Cinc!

—Doncs mira sota el banc amb cinc llistons —va dir la Lia, picant l'ullet.

Van córrer cap allà rient.

Al cap d'una estona, es va formar una cua. Alguns equips resolien les pistes molt de pressa; d'altres s'hi estaven més. Hi havia qui preferia llegir, qui preferia escoltar, qui s'ho passava millor tocant les formes o

buscant dibuixos. I tots, d'una manera o altra, trobaven el seu moment per dir:

—Ja ho tinc!

Quan va arribar el torn d'un grup de nens més grans, un d'ells va mirar la pista amb llengua de signes i va arrufar el nas.

—Això és difícil.

La Sara, que era al costat de la taula, va somriure.

—T'ensenyo una pista. Mira, aquest signe és “arbre” —va dir fent el gest a poc a poc.

El noi la va imitar, primer una mica tort, després millor.

—Arbre...! O sigui que hem de buscar l'arbre del pati?

—Potser sí... o potser no —va dir la Sara, divertida—. Mira també el dibuix.

Van marxar pensant i rient, repetint el signe d'“arbre” entre ells.

A mig matí, una ratxa de vent fort va fer volar dues targetes grogues i les va deixar sota la font. En Biel va sortir corrents darrere d'elles.

—Les agafo! Les agafo!

Però una se li va escapar i va quedar enganxada en un toll petit. Abans que es posés a rondinar, l'Amina ja havia tret una pinça de la caixa de materials.

—Amb això —va dir, com qui té una solució preparada des de feia segles.

—Per què portes una pinça a la butxaca? —va preguntar en Jan.

—Perquè mai se sap —va respondre ella, i tots van riure.

Van eixugar la targeta, la van tornar a enganxar i el joc va continuar.

Quan la fira es va acabar, la classe estava cansada però contenta. Tenien les mans plenes de goma d'enganxar sec, purpurina a les mànigues i les galtes calentes d'haver corregut i parlat tant. Es van asseure en rotllana al pati, mentre algunes fulles noves dels arbres es movien suaument damunt seu.

La mestra els va preguntar:

—Què és el que us ha agradat més?

—Que tothom podia jugar —va dir la Nora.

—Que hi havia moltes maneres de resoldre el mateix —va dir en Pau.

—Que els petits han après signes —va dir la Sara, orgullosa.

—Que la rampa formava part del recorregut i no una volta extra —va dir la Lia.

—Que quan una pista s'ha mullat, ho hem arreglat junts —va dir l'Amina.

En Biel va aixecar la mà molt recte.

—A mi m'ha agradat que el joc no era “qui va més de pressa”, sinó “com ho fem”.

La mestra va assentir.

—Això que heu fet avui és molt important. Heu pensat un joc divertit, sí. Però també heu pensat en les persones. I quan fem això, les coses surten millor.

La Lia va mirar la capsa de colors, una mica arrugada de tant obrir-la i tancar-la, i va dir:

—L'any que ve en podem fer una altra... però amb pistes noves.

—Sííí! —van cridar tots.

—Una de nit amb llanternes! —va dir en Jan.

—Una amb olors! —va dir la Mai.

—Una amb mapes! —va dir la Nora.

En Pau va riure.

—I una pista impossible... però només una.

Van començar a recollir, encara parlant d'idees, mentre el pati s'anava buidant a poc a poc. I aquell dia, sense fer-ne un gran discurs, tots van aprendre una cosa que els va quedar ben endins: que un joc és més bonic quan hi cap tothom, i que pensar en els altres no treu diversió... en multiplica.

I vet aquí una capsa, vet aquí colors, aquest conte s'ha acabat... però les seves pistes encara van donar joc molts dies més.